

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI MORSKIEJ¹⁾

z dnia 14 września 2007 r.

w sprawie planu udzielania statkom znajdującym się w niebezpieczeństwie schronienia na polskich obszarach morskich²⁾

Na podstawie art. 29a ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693 oraz z 2007 r. Nr 107, poz. 732 i Nr 176, poz. 1238) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa plan udzielania statkom znajdującym się w niebezpieczeństwie schronienia na polskich obszarach morskich, zawierający:

- 1) niezbędną organizację i procedury w celu zapewnienia, aby statki znajdujące się w niebezpieczeństwie mogły bezzwłocznie znaleźć miejsce schronienia;
- 2) rodzaje działań podejmowanych dla zapewnienia bezpieczeństwa statku i środowiska morskiego, mając na względzie uwarunkowania danego miejsca schronienia.

§ 2. 1. Kapitan statku, znajdującego się w niebezpieczeństwie na polskich obszarach morskich, zgłasza niezwłocznie potrzebę otrzymania schronienia najbliższej brzegowej stacji radiowej lub Służbie Kontroli Ruchu Statków, zwanej dalej „Służbą VTS”, przy pomocy której dyrektor urzędu morskiego realizuje swoje zadania w zakresie monitorowania ruchu statków i przekazywania informacji. Zgłoszenie powinno zawierać informacje, o których mowa w art. 27a ust. 2 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim.

¹⁾ Minister Gospodarki Morskiej kieruje działem administracji rządowej — gospodarka morską, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 marca 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki Morskiej (Dz. U. Nr 38, poz. 242).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia, w zakresie swojej regulacji, wdrażają postanowienia dyrektywy 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej wspólnotowy system monitorowania i informowania o ruchu statków oraz uchylającej dyrektywę Rady nr 93/75/EWG (Dz. Urz. WE L 208 z 05.08.2002, str. 10; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 7, str. 12).

2. Zgłoszenia dokonuje kapitan statku w szczególności, gdy:

- 1) statkowi zagraża bezpośrednie ryzyko utraty pływalności, zatonięcia lub wejścia na mieliznę;
- 2) statek ma ograniczoną zdolność manewrową lub jest niesprawny;
- 3) statek doznał uszkodzeń, związanych z rozszczelnieniem lub prawdopodobieństwem rozszczelnienia kadłuba, powodujących lub mogących spowodować niebezpieczne przegłębienie, zanurzenie, przechył lub zanieczyszczenie środowiska;
- 4) statek wykazuje brak wystarczającej stateczności;
- 5) ładunek statku uległ przemieszczeniu, pogarszając w znacznym stopniu stateczność statku lub powodując inne zagrożenia dla żeglugi lub środowiska;
- 6) awaria na statku powoduje wydostawanie się do atmosfery łatwopalnych lub toksycznych gazów lub oparów;
- 7) na statku wybuchł pożar, którego nie można opłamać środkami własnymi statku;
- 8) statek doznał kolizji z innym statkiem lub obiektem;
- 9) statek wszedł na mieliznę lub dotknął dna morskiego;
- 10) zdolność statku do żeglugi jest niewystarczająca wobec istniejących lub prognozowanych warunków pogodowych.

3. Brzegowa stacja radiowa po otrzymaniu zgłoszenia przekazuje je niezwłocznie Służbie VTS.

4. Służba VTS po otrzymaniu zgłoszenia powiadamia niezwłocznie właściwego ze względu na miejsce, w którym znajduje się statek, dyrektora urzędu morskiego oraz w przypadku zagrożenia życia ludzkiego lub zagrożenia zanieczyszczeniem środowiska morskiego również Morską Służbę Poszukiwania i Ratownictwa, zwaną dalej „Służbą SAR”.

§ 3. 1. Dyrektor urzędu morskiego właściwego ze względu na miejsce, w którym znajduje się statek, podejmuje decyzję w zakresie udzielenia schronienia dla statku, biorąc pod uwagę:

- 1) stopień zagrożenia związanego z typem statku i przewożonego na nim ładunku;
- 2) warunki pogodowe;
- 3) inne okoliczności, powodujące zagrożenie dla bezpieczeństwa żeglugi i ochrony środowiska morskiego.

2. Dyrektor właściwego urzędu morskiego w celu podjęcia decyzji, o której mowa w ust. 1, w przypadkach wymagających szczegółowej analizy, może powołać zespół doradczy ekspertów w sprawie udzielenia statkowi miejsca schronienia.

3. Dyrektor urzędu morskiego, o którym mowa w ust. 1, o udzieleniu miejsca schronienia dla statku informuje niezwłocznie:

- 1) ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej;
- 2) dyrektora urzędu morskiego właściwego ze względu na miejsce planowanego schronienia statku za pośrednictwem Służby VTS;
- 3) wojewodę właściwego ze względu na miejsce planowanego schronienia statku;
- 4) wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska właściwego ze względu na miejsce planowanego schronienia statku;
- 5) armatora i kapitana statku, znajdującego się w niebezpieczeństwie;
- 6) pion operacyjny Służby SAR;
- 7) komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej właściwego ze względu na miejsce planowanego schronienia statku;
- 8) Centrum Operacji Morskich Marynarki Wojennej;
- 9) komendanta oddziału Straży Granicznej właściwego ze względu na miejsce planowanego schronienia statku;
- 10) Służbę VTS.

4. Wymiana informacji pomiędzy podmiotami, o których mowa w ust. 3, odbywa się przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, w tym Systemu Wymiany Informacji Bezpieczeństwa Żeglugi, którym jest elektroniczny system, wykorzystywany przez administrację morską oraz służby współpracujące w celu:

- 1) monitorowania ruchu statków oraz automatycznej wymiany informacji dotyczących bieżącej sytuacji nawigacyjnej na polskich obszarach morskich;
- 2) wczesnego ostrzegania o potencjalnych zagrożeniach;
- 3) wspierania akcji ratowniczych, kryzysowych oraz ochrony statków i obiektów portowych.

5. W celu elektronicznej wymiany informacji pomiędzy podmiotami wymienionymi w ust. 3 a wyznaczonymi organami morskimi państw członkowskich Unii Europejskiej, w zakresie bezpieczeństwa i ochrony żeglugi oraz ochrony środowiska morskiego, stosuje się system SafeSeaNet, który jest Wspólnym Systemem Wymiany Informacji Morskiej, utworzonym przez Komisję Europejską we współpracy z państwami członkowskimi.

§ 4. 1. Dyrektor urzędu morskiego właściwego ze względu na miejsce, w którym znajduje się statek, może dla zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi i ochrony środowiska morskiego nakazać kapitanowi statku, który dokonał zgłoszenia, o którym mowa w § 2 ust. 1, wykonanie wszystkich poleceń, a w szczególności wykonanie czynności, mających na celu:

- 1) przeholowanie, ratowanie statku lub przeprowadzenie jego niezbędnych napraw,
- 2) wyładowanie we wskazanym miejscu szkodliwych lub zanieczyszczających substancji lub
- 3) opuszczenie polskich obszarów morskich.

2. W przypadku gdy wymaga tego bezpieczeństwo żeglugi lub ochrona środowiska morskiego, dyrektor urzędu morskiego może wydać polecenie, o którym mowa w ust. 1, kapitanowi statku, który nie dokonał zgłoszenia, o którym mowa w § 2 ust. 1.

3. Dyrektor urzędu morskiego powiadamia o podjętych działaniach, o których mowa w ust. 1:

- 1) ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej;
- 2) właściwego wojewodę;
- 3) właściwego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska;
- 4) właściwego komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej;
- 5) właściwego komendanta oddziału Straży Granicznej w przypadku nakazania kapitanowi statku wykonania czynności, o której mowa w ust. 1 pkt 3.

§ 5. 1. W przypadku podjęcia decyzji o udzieleniu statkowi schronienia dyrektor właściwego urzędu morskiego wskazuje kapitanowi statku miejsce schronienia oraz zaleca odpowiednią trasę, asystę holowników lub inne niezbędne środki techniczne.

2. W przypadku możliwości zaistnienia zagrożenia lub zanieczyszczenia morza podczas udzielania statkowi miejsca schronienia zastosowanie mają przepisy wydane na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 marca 1995 r. o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 692 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki Morskiej: *M. Gróbarczyk*